

Agresiunea rusă?

Cât de agresivă este Rusia? Următorul film documentar vă oferă, în 35 de minute, o imagine de ansamblu compactă pe 100 de ani a dezvoltării politico-militare a Rusiei – în comparație cu SUA și NATO. Recunoașteți de aici „relația de agresiune” a marilor puteri care ne înconjoară. Nu putem înțelege istoria lumii în trecutul, prezentul și viitorul ei decât dacă am înțelege că, pe lângă sistemele noastre sociale vizibile, cum ar fi politica, economia, știința, armata, religia etc., există și grupuri secrete și sistemele lor care acționează din umbră.

Cât de agresivă este Rusia? Următorul film documentar vă oferă, în 35 de minute, o imagine de ansamblu compactă pe 100 de ani a dezvoltării politico-militare a Rusiei – în comparație cu SUA și NATO. Recunoașteți de aici „relația de agresiune” a marilor puteri care ne înconjoară. Nu putem înțelege istoria lumii în trecutul, prezentul și viitorul ei decât dacă am înțelege că, pe lângă sistemele noastre sociale vizibile, cum ar fi politica, economia, știința, armata, religia etc., există și grupuri secrete și sistemele lor care acționează din umbră. Ei au o influență puternică, stabilesc cursul la toate nivelele și, astfel, conduc și domnesc fără ca populația muncitoare a lumii să fie conștientă de ei, cu atât mai puțin să știe despre ei că există. Sunt grupuri care, cu mare pricepere, au adus de mult timp sub controlul lor fluxurile financiare mondiale și, în acest fel, exercită influență asupra fiecărei țări din lume: manipulează fiecare politică, fiecare armată, fiecare sistem economic, fiecare știință, fiecare cultură, religie, ideologie și orice altceva. Acestea funcționează în mod invizibil pentru ochiul uman. Timp de secole, aceste grupuri au elaborat în secret strategii și planuri pentru a domina întreaga lume. În conștiința lor, ei nu se consideră o națiune sau rasă în această lume. Lumea însăși este centrul lor de interes. Ei nu vor să conducă un sat, un oraș sau o țară. Nici măcar unul sau două continente – ei se străduiesc mai degrabă să domine lumea. Și pentru a atinge acest obiectiv de neconceput, ei au elaborat încă de la început planuri pentru ca organizația lor secretă să devină stăpână pe toate țările de pe pământ. Pentru acești jucători globali, țările și continentele individuale nu sunt altceva decât niște terenuri de joc fără suflet pe tabla de Monopoly. Popoarele care muncesc din greu sunt doar interesante și utile pentru ei, dar complet lipsite de sens din punct de vedere etic și moral. Așadar, gândirea lor nu corespunde cu cea a oamenilor obișnuiți. Oamenii obișnuiți, de regulă, nu gândesc mai departe de vârful nasului. Pe de altă parte, acești manipulatori, organizați în societăți secrete, gândesc în decenii și secole. Pentru a controla chiar și o singură mare putere, ei sacrifică țări și culturi întregi fără să clipească. Dar, pentru a putea controla toate țările și marile puteri ale lumii, nu ezită să le destabilizeze în prealabil. Așa organizează ei haosul, amenințările fictive, războaiele și teroarea de toate felurile. Și fac acest lucru cu ușurință, deoarece au la dispoziție bugete de mii de miliarde de dolari. Este vorba despre oligarhi financiari fără scrupule care au manipulat aproape tot fluxul de bani de pe pământ în mâinile lor private de când există banii. Fondatorii lor au fost, ca să spunem așa, inventatorii banilor. Ei au inventat banii fără altă intenție decât aceea de a putea controla totul prin intermediul fluxului de dobânzi și al dobânzii compuse. Deoarece și oamenii de stat au împrumutat bani, această societate secretă economică și monetară manipulează în voie politicienii și liderii noștri vizibili. Organizațiile lor influențează de câteva sute de ani toate țările lumii. Rezumăm până la acest punct: Nu putem înțelege următoarea trecere în revistă

a evoluțiilor politico-militare din această lume pe 100 de ani decât dacă am înțeles că există oligarhii organizate în societăți secrete care gândesc strategic în secole. Pentru a putea domina popoarele pământului, ei plănuiesc distrugerea strategică a tuturor puterilor majore și minore în procese care durează de la zeci de ani până la secole. Uneori, ele planifică soarta națiunilor, cum ar fi cele trei războaie mondiale, așa cum au fost clar schițate încă din 1871 de Albert Pike*, un francmason de gradul 33. În primul rând, un prim război mondial trebuie să servească la răsturnarea Rusiei țariste. Un al doilea război mondial ar fi trebuit să contribuie la fondarea statului Israel și la întărirea comunismului. Un al treilea război mondial ar trebui să înceapă cu controverse între liderii musulmani și sionismul politic. Cu toate acestea, restul lumii ar trebui să fie atrasă în acest conflict până la epuizarea completă la toate nivelele. Acesta a fost planul satanic al francmasonului și satanistului de gradul 33, Albert Pike, în 1871. Astfel, prin intermediul vasalilor lor plătiți, ei se infiltrează în tot felul de guverne și sisteme ale căror țări și-au propus în mod strategic și sistematic să le subjuge. Prin gestionarea terorii, aceștia încep să destabilizeze țări întregi din interior, organizând tot felul de nemulțumiri, haos și disperare. Deoarece popoarele muncitoare aveau o încredere aproape copilărească și, prin urmare, neștiutoare, în guvernele și sistemele lor, acești strategii globali își puteau permite să realizeze mari scenarii populare, ca niște scenarii gigantice, pentru a speria națiunile. Aceasta include chiar și mari revolte populare, revoluții, pregătiri de război, alianțe militare, sancțiuni și multe altele. Astfel, atunci când o alianță militară, un pact militar, este construit în jurul unei țări, de exemplu, nu înseamnă că amenințarea din fața ochilor este de fapt și pericolul pe care îl reprezintă. Iată un exemplu: Atunci când acești oameni au Europa în vizor, adică vor să aducă întreaga Europă sub dominația lor, nu procedează într-un mod atât de crud încât să ne atace pe noi, europenii, ca pe vremuri, cu o figură sumbră și cu măciuci. În schimb, ei preferă în mod strategic să ne câștige

mai întâi ca parteneri, să ne prindă în capcană ca prieteni, ca să spunem așa. Pentru a face acest lucru, ei încep mai întâi să se infiltreze în întreaga Rusie. Pentru că și Rusia, ca putere mondială rivală, stă în calea pretențiilor lor de dominație mondială. Aici ar fi și mai imposibil să-ți faci apariția grosolan cu o bătă în mână. Prin urmare, pentru moment, Rusia trebuie destabilizată în secret și slăbită din interior. Așadar, Rusia este mai întâi infiltrată cu ambasadori bine intenționați, modele de afaceri promițătoare și multe altele. Totul se face în secret, din interior. Rusia este divizată în mod deliberat, destabilizată prin proastă gestionare, ideologii, revoluții de tot felul, până când întreaga lume intră în panică din cauza Rusiei. Acesta a fost preludiul planificat strategic pentru a rupe puterea Europei. Acum a fost creată o precondiție pentru a putea mobiliza toate țările din jur cu o alianță militară împotriva Rusiei. Odată realizată această alianță – în cazul nostru tocmai descris fiind NATO – este provocată o alianță militară a Blocului Estic ca și contrareacție de panică, așa-numitul Pact de la Varșovia (*pact de asistență militară sub conducerea sovietică – 1955-1991). Trebuie remarcat faptul că atât una, cât și cealaltă alianță militară au fost concepute, posibil chiar organizate, de una și aceeași organizație de informații. Aceste amenințări reciproce neîntrerupte, până la apogeul amenințării nucleare, așa cum a avut loc în perioada 1947-1989, au intrat în istorie sub numele de Războiul Rece (*Conflict politic permanent între marile puteri SUA/URSS, inclusiv cursa înarmărilor). Acest lucru a fost la fel de deliberat, deoarece niciun cetățean al Pământului nu dorește să vadă această lume înghițită de o minge de foc nucleară. Exact acesta era planul – acest fior rece pe spate, această groază mortală în gâtul tuturor – acest Război Rece. Din punct de vedere strategic, desigur, un apostol rus al păcii este acum trimis din cercul societăților secrete pentru a dizolva alianța militară amenințătoare a Blocului Estic în fața unei lumi tremurânde. S-a întâmplat o nouă

minune a lumii – aproape peste noapte întreaga Uniune Sovietică se prăbușește – obiectivul etapei a fost atins: Rusia este destabilizată pentru moment și astfel se poate trece treptat la cel de-al doilea obiectiv strategic, dar încă prioritar – și anume cucerirea Europei, planificată de la bun început. Infiltrații de succes ai Rusiei se deplasează acum la Bruxelles și se mișcă strategic pentru a subjuga în cele din urmă inamicul malefic – Rusia, împreună cu întreaga Europă. Făcând acest lucru, bineînțeles, nu le explică celor de la Bruxelles că, în esență, nu Rusia, ci ei înșiși au fost pericolul roșu. Aceleași societăți secrete care anterior au slăbit și destabilizat Rusia din interior, încearcă acum să distrugă în sfârșit Rusia, ca mare putere din exterior. Acum, actorii globali au în același timp Europa și Rusia în mâinile lor – o situație clasică de WIN-WIN, dar numai pentru strategii globale, singuri. De acum încolo, acești oameni fără patrie vor dejuca mai întâi cele două mari puteri, Rusia și Europa, una împotriva celeilalte. NATO, formată din majoritatea țărilor europene din jurul Rusiei, care, în cele din urmă, trebuie de asemenea slăbite și subjugate, este nevoită să conducă acum și cel de-al Treilea Război Mondial, care se află pe agenda așa-numitelor societăți secrete încă de pe vremea lui Mazzini (*1848: revoluționar italian – Revoluția din martie). Așadar, din aceste intenții pe care presa mondială ne face să le credem de zeci de ani, nu a ieșit oricine. Pentru că presa mondială se află, de asemenea, în mâinile așa-numitelor societăți secrete. În fiecare evoluție politico-militară raportată de mainstream, se poate întâmpla exact contrariul. Pentru a secătui țările, niciun sacrificiu nu este prea mare, niciun popor și nicio cultură nu sunt prea prețioase pentru așa-numiții strategii globali. După aceste considerații preliminare indispensabile, să aruncăm acum o privire asupra istoriei aderărilor la NATO, adică a extinderii spre est, din punctele de vedere menționate mai sus. Ne aflăm în acel moment strategic în care prima lucrare pregătită în prealabil este făcută, adică Rusia este slăbită din interior și denigrată ca dușman al lumii din exterior. Infiltrații încep să se deplaseze la Bruxelles. Aici, în Occident, desigur, ei nu sunt percepuți ca făcând parte din organizația secretă care l-a răsturnat pe țarul rus cu 100 de ani mai devreme și care a dus în mod deliberat Rusia unită și iubitoare de pace la ruină. Pentru noi, europenii, ei apar în lumina reflectoarelor ca apostoli ai păcii. Îi sărbătorim ca pe niște salvatori de ultimă oră, care au intrat în gândirea și parlamentul european ca niște salvatori în sunet de fanfară internațională.

– Aderarea la NATO/Extinderea spre est – În 1990, Rusia, sub conducerea francmasonului de gradul 33, Mihail Gorbaciov, a făcut posibilă reunificarea fostei Republici Democrate Germane, (RDG), cu Republica Federală Germană, (RFG). În acest fel, Rusia a făcut posibilă aderarea noii Germanii la NATO. Rusia și-a retras trupele din Republica Democrată Germană. Ca unică contrapartidă, Gorbaciov a cerut ca NATO să nu se mai extindă spre est. Acest lucru a fost promis de administrația americană și de Germania într-un spirit de fraternitate. Cu toate acestea, la scurt timp după retragerea trupelor rusești, NATO, sub dominația SUA, și-a început expansiunea spre est – adică politica de încercuire a Federației Ruse.

Aceasta arăta după cum urmează: Încă din 1997, la mai puțin de șapte ani de la această promisiune, NATO a început primele negocieri de aderare cu Polonia, Republica Cehă și Ungaria. Și din 1999 înapoi au început primele aderări necontractuale la NATO, așa-numita extindere spre est: în acest moment, observatorul neutru se pune în poziția Rusiei și se întreabă dacă îl vede pe noul partener american ca pe un prieten sau ca pe un agresor, în timp ce acesta din urmă și-a instalat direct extinderea NATO de încălcare a tratatului în pragul Rusiei. La 12 martie 1999, Polonia, Cehia și Ungaria au aderat la NATO, iar Rusia, erodată anterior, privea fără agresiune, ca în vremurile de dinainte de infiltrare. Acest lucru a

Încurajat, în mod evident, administrația SUA să țină în continuare negocieri de aderare la NATO în pragul Rusiei. În acest moment, luați în considerare din nou că infiltrații ruși părăsesc în mod sistematic Rusia, deoarece Rusia urmează să fie eliberată pentru finalizare sau pentru [?] doborâre. Din moment ce adevăratul agresor din interiorul Rusiei s-a retras, Rusia a revenit la vechea sa mentalitate, din toate punctele de vedere. Doar cinci ani mai târziu, la 29 martie 2004, alte șapte țări din blocul estic au aderat la NATO: Bulgaria, Estonia, Letonia, Lituania, România, Slovacia și Slovenia. Iar Rusia încă privea, sau privea deja din nou, fără agresiune. Rusia a început să se agite în mod vizibil abia când NATO a vrut să conducă Ucraina spre UE și, prin urmare, spre aderarea la NATO, în 2008. Și asta numai după ce președintele ucrainean Ianukovici a refuzat orice aderare la UE și NATO – pentru că UE și NATO sunt doar termeni interschimbabili pentru unul și același lucru. UE nu are nimic de-a face cu popoarele Europei. UE este exclusiv o platformă operațională a NATO și a oligarhilor săi financiari transatlantici, adică a dictatorilor economici. Astfel, atunci când Ianukovici a refuzat orice aderare la UE/NATO, a fost înlăturat în 2014 într-o operațiune americană sub steag fals, iar Poroșenko, un candidat favorabil UE/NATO, a fost instalat în locul său. Dar, din nou, Rusia nu a răspuns cu agresiune sau cu material de război. Doar printr-o abilitate extremă, prin măsuri extrem de tactice din punct de vedere politic, Vladimir Putin a reușit să înapoieze Crimeea, cea mai strategică poziție militară a Rusiei pe frontul său vestic, Rusiei prin alegeri libere. Acest act de apărare, extrem de stăpânit și exclusiv politic, a fost însă imediat catalogat de întreaga presă mondială drept o agresiune periculoasă din partea Rusiei. Presa mondială, pe de altă parte, nu a considerat deloc ca fiind o agresiune continuarea progreselor administrației americane și ale NATO. În ciuda unei alte încălcări a tratatului împotriva lui Gorbaciov, au reușit să includă Albania și Croația în NATO la 1 aprilie 2009. Și Rusia a tăcut din nou, fără agresiune. Nu în ultimul rând, la 5 iunie 2017, NATO, dominată de SUA, a pus stăpânire și pe statul balcanic Muntenegru. Iată o imagine de ansamblu a aderărilor la NATO care încalcă tratatele, așa-numita extindere spre est: 12.03.1999 Polonia, Republica Cehă, Ungaria. 29.03.2004 Bulgaria, Estonia, Letonia, Lituania, România, Slovacia, Slovenia. 01.04.2009 Albania, Croația. 05.06.2017 (stat balcanic) Muntenegru. În timp ce Rusia este condamnată în mod uniform în presa mondială și în mass-media mainstream ca fiind un agresor și instigator de război – dar Rusia, așa cum tocmai am menționat, s-a comportat complet fără agresiune – în cei 231 de ani de existență, din 1776, administrația SUA a purtat războaie de agresiune de peste 220 de ori, a intervenit militar sau a fost implicată în acțiuni de tip războinic, de exemplu prin participarea serviciilor sale secrete la atacuri teroriste, lovituri de stat și tentative de lovitură de stat pe teritoriul unui alt stat. SUA nu a fost atacată nici măcar o dată. Pentru a vă reaminti, iată un extras al războaielor americane din 1979 încoace: 1979 Afganistan (CIA) -1992, 1980 El Salvador [CIA] -1994, 1986 Haiti (CIA) -1994, 1987 Liban 1990, al doilea război din Golf (Irak) 1991, primul război din Irak 1992, Somalia -1991/1995, 1995 Bosnia, 1999 Kosovo, 2001 Afganistan, 2003 al doilea război din Irak, 2011 Libia, 2013 Siria, 2014 Ucraina. Și totuși, presa mondială nu denunță SUA, cu cele peste 220 de războaie de la înființare, ca fiind agresorul, ci Rusia. Aici, planul strategic din spatele tuturor este evident. În plus, în acest moment, curentul dominant îndoctrinează lumea că alianța militară NATO a apărut ca reacție la agresiunile rusești anterioare. Dar nici măcar acest lucru nu corespunde adevăratei stări de fapt. Oricine este familiarizat cu strategiile alianțelor secrete descrise mai sus și le compară în lumina principalelor informații oferite publicului mondial, poate vedea că a fost exact opusul.

Cu mult timp înainte ca Rusia infiltrată să ia măsuri de alianță militară, adică să fie literalmente încorporată în Pactul de la Varșovia (*pact de asistență militară reciprocă sub conducerea sovietică – 1955-1991), SUA, cu agresivitatea NATO, se străduiau, fără să se

ascundă, să domine lumea – așa-numita Nouă Ordine Mondială. Cu alte cuvinte, Pactul de la Varșovia nu a fost altceva decât o contra-alianță impusă în mod strategic și insidios; cu alte cuvinte, Rusia, care exista încă în mod substanțial, trebuia să se apere împotriva impertinențelor NATO – exact așa a fost planificat. Dar acuzațiile de agresiune au fost întotdeauna îndreptate împotriva Rusiei.

Pactul de la Varșovia a fost, așadar, un pact de asistență militară a statelor din blocul estic pentru a menține existența Federației Ruse. Pactul de la Varșovia a existat între 14 mai 1955 și 1 iulie 1991. Pactul de la Varșovia a fost un pact de autoapărare forțată a "Blocului Estic" împotriva Tratatului Atlanticului de Nord (*tratatul națiunilor care a fondat NATO) al Occidentului, adică NATO, care a fost fondat în 1949 sub conducerea SUA. Decisive pentru fondarea Pactului de la Varșovia au fost așa-zisele Tratatate de la Paris din 5 mai 1955. Rusia s-a simțit amenințată de Tratatatele de la Paris din următoarele motive: Tratatatele de la Paris sunt un tratat internațional care conține așa-numitul Tratat cu privire la Germania, care are o greutate extrem de mare. Acesta a pus capăt regimului de ocupație din Germania de Vest, a abolit statutul de ocupație și a restabilit suveranitatea parțială a Republicii Federale Germania. Dar cine a redactat aceste acorduri de la Paris care au amenințat Rusia? Cele șase state membre ale CED (*Pactul de apărare al UE), împreună cu Marea Britanie, SUA și Canada, au organizat acolo o conferință a nouă puteri. Acolo, cabinetul Eisenhower al SUA și cabinetul Churchill al Marii Britanii și-au declarat disponibilitatea de a staționa forțe pe continentul european. Bineînțeles, Uniunea Sovietică a protestat ferm împotriva acestei declarații, deoarece această decizie a permis Republicii Federale să adere la NATO la 9 mai 1955 și să își creeze din nou propria armată. Dar aceste acorduri de la Paris au fost încheiate și puse în aplicare împotriva tuturor protestelor politice rusești.

Cu alte cuvinte, agresiunea precedentă a Conferinței celor nouă puteri condusă de anglo-americiani și noua sa militarizare a Germaniei a fost cea care a amenințat Rusia. Astfel, Pactul de la Varșovia a fost o alianță militară de apărare a țărilor din blocul estic și nu un pact ofensiv agresiv al Uniunii Sovietice, așa cum a fost prezentat în mod constant de mass-media. Membrii Pactului de la Varșovia au fost, fără excepție, acele țări care, după o destabilizare și o infiltrare abilă, se regăsesc acum toate în NATO: Albania, Bulgaria, fosta RDG, Polonia, România, Uniunea Sovietică, Cehoslovacia, Ungaria. Cu toate acestea, mass-media a condamnat Pactul de la Varșovia (*pact de asistență militară sub conducerea sovietică). Asta, deoarece comandamentul rus l-a folosit pentru a forma state satelit (*state dependente de Rusia) și a impus o interdicție strictă ca statele membre să accepte ajutorul occidental atunci când a fost introdus Planul Marshall (*plan de reparații de război al SUA). Dar cine cunoaște conexiunile menționate mai sus nu poate fi surprins de acest lucru. A se recunoaște standardele duble ale presei mondiale: pe de o parte, când administrația SUA a făcut sau face unul și același lucru cu NATO, nu a existat în mod constant niciun strigăt din partea presei mondiale. La finalul acestei retrospective de 100 de ani trebuie să ne reamintim de prima parte a acestui documentar.

Cine au fost adevărații agresori din partea Uniunii Sovietice? Cei peste 100 de milioane de morți ca urmare a ideologiei marxiste și a numeroaselor atrocități dau răspunsul: Rusia a fost infiltrată și destabilizată în 1917, conform aceluiași model care s-a repetat în Ucraina în 2014, sau în așa-numita Primăvară Arabă și în toate revoluțiile de culoare etc. Oricine examinează extrem de atent toate aceste destabilizări și războaie, va ajunge la această concluzie extrem de explozivă: infiltrarea Rusiei provine de la una și aceeași organizație care în prezent face ravagii în Ucraina. Dar Ucraina ar fi un studiu separat în sine, care ar depăși sfera de aplicare a acestui articol.

Acest lucru, însă, poate fi spus deschis: Creierile infiltrației rusești din 1917 și a celei din Ucraina din 2014 provin toate dintr-o singură societate secretă politico-religioasă.

Conducerea acestei societăți secrete este deținută de oligarhi financiari, moguli media, belicoși și alții asemenea.

În vârful acestei structuri piramidale de putere poate fi identificată însă o sectă luciferică, extrem de antiumană și deci satanică. Aceleași minți și-au mutat deja tronul la Shanghai, unde pot continua să conducă nestingherite prin intermediul Cooperării de la Shanghai, alianța eurasiatică pentru politică, economie și securitate. Cu mișcările lor de destabilizare tactică, ei sunt, caracteristic pentru acest club, cu câteva decenii înaintea percepției noastre. Și astfel, desigur, și a istoriografiei noastre. Dar iată o ultimă privire asupra Rusiei originale: înainte de subversionarea Rusiei din 1917, Rusia era o federație extrem de unitară și comunitară, iar acest lucru este exprimat și astăzi printr-o limbă rusă uniformă și fără accent, de la Minsk la Magadan. Anterior, Rusia a fost un organism viu de popoare cu o unitate incomparabilă, în ciuda unei extraordinare diversități de popoare. Dar apoi a venit istoria Uniunii Sovietice, care a durat între 1917-1991. A început în 1917, cu Revoluția din Octombrie a bolșevicilor, condusă de marxistul Vladimir Ilici Lenin, alias Vladimir Ilici Ulianov, și s-a încheiat cu Declarația de la Alma-Ata din 21 decembrie 1991 – declarația din tratat prin care Uniunea Sovietică a fost dizolvată.

Dar mințile de vârf ale bolșevicilor au fost acei aliați radicali secreți care au făcut din proletarii ruși neștiutori susținătorii lor. De asemenea, Partidul Social Democrat al Muncitorilor s-a făcut și el vasalul lor. Luptător de stradă și revoluționar. Leon Troțki, alias Lev Davidovici Bronstein (n. 1879, †1940), a fost liderul Armatei Roșii bolșevice înarmate, care a condus sângeroasa Revoluție din Octombrie, din 25 octombrie până la 7 noiembrie 1917, când bolșevicii conduși de Vladimir Ilici Lenin au preluat violent puterea în Rusia. De mult timp, bolșevicii aveau intenția vehementă de a-l răsturna pe țarul Nicolae al II-lea, ceea ce au reușit să facă în noaptea de 16-17 iulie 1918. L-au ucis pe țar și frumoasa sa familie în cel mai crud mod posibil, la Ekaterinburg. Cu toate acestea, viața și activitatea reală a țarului reprezentau exact opusul a ceea ce presa mondială a răspândit în mod eretic despre el. A fost un binefăcător extraordinar, la fel ca și Muammar al-Gaddafi. Cu toate acestea, cele mai crude calomnii au condus pe acești doi lideri la martiriu. Faptele lor bune au ieșit la iveală abia după moartea lor. Omul sângeros Stalin, alias Iosif Bessarionidze Dzhughashvili, a fost, de asemenea, secretar general al acestei secte bolșevice care a destabilizat și s-a infiltrat în Imperiul Țarist cu mult înainte de Revoluția din Octombrie. Odată cu Stalin, măsurile represive împotriva propriei sale țări, împotriva întregii populații sovietice, au crescut din nou drastic. Acest lucru arată că această sectă secretă nu aparținea prin nimic acestui popor, ci doar a destabilizat și umilit strategic acest popor, așa cum o fac din nou din 2014 cu ucrainenii.

Tot în acea perioadă, această sectă luciferică a introdus o poliție secretă (Cheka sau GPU) și a folosit-o pentru a suprima orice opoziție, pentru a aresta mulți critici și pentru a executa fără milă toți potențialii dușmani. În această mentalitate, ei au dominat întreaga țară pentru o lungă perioadă de timp prin intermediul "Partidului Comunist". Au urmat mai mult de 100 de milioane de omoruri. În 1952, termenul de bolșevic a fost eliminat, în mod firesc, din denumirea partidului PCUS și, de asemenea, din limba oficială a Uniunii Sovietice. Abia în timpul mandatului lui Mihail Gorbaciov, un francmason de gradul 33, a avut loc un moment de cotitură. Munca lui Gorbaciov. Gorbaciov a fost secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice din martie 1985 până în august 1991 și președinte al Uniunii Sovietice din martie 1990 până în decembrie 1991. Ca un erou care iese din uitare, el a adus glasnost, cuvântul rusesc pentru "deschidere / transparență". Ca un salvator coborât din ceruri, Gorbaciov a început, de asemenea, să îi alunge pe bolșevici și, din 1985, a introdus reforme pentru a consolida libertatea de exprimare și libertatea presei. De la acest salvator, apărut din senin, a venit perestroika, termenul rusesc pentru "restructurare"; a avut

loc o reformă profundă, o transformare a întregului sistem politic, social și economic din Uniunea Sovietică. Lumea sugrumată nu aștepta decât acest lucru: Ca un leu îmblânzit, Gorbaciov a readus poporul în centrul atenției aproape peste noapte, a introdus alegeri libere și a relaxat economia de plan. Consecințele glasnostului și ale perestroikăi au fost de netăgăduit: Numai prin revoluții pașnice, Uniunea Sovietică s-a dezintegrat în cele din urmă în țările din blocul estic. Și toți creștinii și contemporanii orbiți în vreun fel au strigat: "Aleluia!" Din păcate, fac asta chiar și în fața proprietarilor de cazinouri precum Donald Trump. Apoi a urmat – așa cum fusese planificat strategic cu zeci de ani înainte – o serie întreagă de declarații de independență, cum ar fi cele ale: Lituania, Georgia, Estonia, Letonia, Belarus, Ucraina, Uzbekistan, Armenia și Kazahstan. Glasnost și perestroika au adus o politică aproape divină de destindere între Uniunea Sovietică și SUA și, în plus, continuarea dezarmării nucleare mult dorită de întreaga lume. Și în ciuda acestei treziri de mântuire care a venit direct din Rusia, în mod uimitor, ura împotriva Rusiei nu numai că a persistat – dar a continuat să se extindă de atunci. Prin urmare, aici se încheie analiza noastră politico-militară a secolului trecut. Oricine are ochi în cap ar trebui să se rupă de propaganda constantă anti-Rusia a mass-mediei. Rusia trebuie să fie percepută din nou, de urgență, ca Rusia care a fost înainte de cruda infiltrare, pentru că infiltrații destabilizatori au schimbat doar terenul de joc, dar ura pe care au instigat-o anterior împotriva Rusiei și toate prejudecățile asociate cu aceasta au crescut și mai mult. Acest tip de denigrare este menit să alimenteze un război între Europa și Rusia, așa cum se întâmplă din nou în prezent, în 2019, în estul Ucrainei. Atâta timp cât Rusia este demonizată împotriva tuturor faptelor inteligibile, întreaga Europă rămâne în zona de pericol a unei terțe conflagrații. Încă o dată, administrația americană și vasalii săi din NATO alimentează pericolul de război prin dorința de a integra Ucraina în UE, adică în NATO. Indiferent de ceea ce noul președinte al Ucrainei ar putea promite acum poporului ucrainean: atâta timp cât acest sistem bolșevic pur și simplu obraznic și, prin urmare, încă existent, nu va fi eliminat și abolit, niciun președinte nu se va ridica din partea poporului său propriu și independent. De fapt, în toate țările destabilizate de SUA și de NATO, după căderea președinților, în realitate, doar cei din interior sunt propuși pentru "alegeri libere". Aceste așa-zise alegeri libere și democratice, care sunt exaltate de mass-media, sunt, prin urmare, cea mai mare fraudă politică a prezentului. Concluzie: Agresori de o răutate de nedescris țin în strânsoarea lor de fier omenirea contemporană și luptă fără milă pentru propria lor dominație mondială. Dar vine ceasul, și este deja aici, când popoarele vor învăța să întrevadă acest joc sinistru și, pentru o schimbare, vor răsturna acești conducători autoaleși, acești funcționari privați care calcă în picioare toate drepturile oamenilor. Oricine își va deschide ochii la adevăr, nu va mai servi acești teroriști sub aparența lor democratică falsă. Mihail Gorbaciov a primit Premiul Nobel pentru Pace în 1990 pentru politica sa de reformă – în viitor, acest premiu ar trebui acordat doar celor care, fără ipocrizie strategică, readuc pacea adevărată, vitalitatea adevărată și bucuria în comunitatea mondială.

de de is.

Surse:

<http://www.kla.tv/Gaddafi>

<http://www.kla.tv/13980>

<http://www.kla.tv/6673>

SERIAL "Epoca țaristă în prim-plan" pe radio-tribunal.ch (click mai jos)

<http://www.radio-tribunal.ch/?v=podcast&sid=2>

S-ar putea să te intereseze și:

#NATO-ro - NATO - www.kla.tv/NATO-ro

Kla.TV – celelalte știri ... libere – independente – necenzurate ...

- ➔ despre ce nu ar trebui să tacă mass-media ...
- ➔ Lucruri puțin auzite – de la popor, pentru popor! ...
- ➔ Informații noi în mod regulat www.kla.tv/ro

Rămâneți pe recepție – se merită!

Abonament gratuit la newsletter-ul nostru de e-mail : www.kla.tv/abo-en

Sfat pentru securitate:

Din păcate vocile contra sunt cenzurate și suprimate tot mai mult.
Atâta vreme cât nu raportăm conform ideologiei și intereselor mediei mainstream,
ne aflăm în mod constant în riscul de a se găsi pretexte pentru închiderea sau dăunarea
Kla.TV.

Așa că alătură-te unei rețele independente de internet astăzi! Apasă aici:
www.kla.tv/vernetzung&lang=en

Licență: **Licență Creative Commons cu Atribuire**

Distribuirea și reproducerea materialelor este încurajată cu menționarea sursei.

Materialul nu poate fi prezentat într-un mod scos din context.

Folosirea materialelor de către instituțiile finanțate din bani publici este interzisă fără un acord scris. Încălcărilor pot fi urmărite penal.